

19. sajandi lõpul olid Orient-Expressil regulaarsed reisijad Gustav I Rootsist, Karl Austriast, Alfonso Hispaaniast. 20. sajandil aga Marlene Dietrich, Greta Garbo, Gustav Mahler...

SOOVIDE RONG

Orient-Express avati pidulikult 1883. aastal. See oli rongide kuningas, kuid 1890 muutus kuningate rongiks, õieti mõjukate eurooplaste ja nende saatjaskondade rongiks.

oma nime, ei osanud ta muud kosta kui: “Unustasin oma õhtuülikonna teise rongi, mis te arvate, kas ma...” “Mul on kahju, aga Orient-Expressis pole lubatud õhtusöögile ilmuda ilma õhtuülikonnata. Kuid härra, teil on aega, et see endale osta. Väljasõit on kell 11.04.” Noormees vaatas korpuslentset meest, kes seisis natuke eemal. See oli lõunaameeriklane, kes sigarit suitsetas ja suitsupilvi oma kolmele kaaslasel näkku puhus. Nood olid tõtt-öelda sama täidlast, kuid lühemat kasvu ja heas mõttes veidi malbemad. Tal oli pintsak, jah, aga see oli nii vormist ära ja kortsunud, et habemega poiss ütles läbi hammaste: “Pintsak...”, ja tal ei jäänud muud üle kui naeratada.

Kella 11 paiku hakkasid reisijad pärima, millal Orient-Express end esitleb. Sellest olid huvitatud kõik, välja arvatud üks pidulik ülikonnas inglise nooruk. Too, toetudes murelt oma vihmavarjule, vestles valgepäise härraga, kes oli oma olemuselt ja välimuselt kuiv, kellel oli palju juukseid ja ühele poole kammitud seitel. Pärlikeega proua seisis liikumatult, hoides käes oma kosmeetikakotti. Ta vaatas kõrgilt punkti, kus raudteerööpad vihmas hargnesid, ega rääkinud oma abikaasaga sõnagi, ja tegelikult püüdis proua igal võimalusel rõhutada, et mees oli anonüümne. Üks vile äratas kõik üles ja nad vaatasid ringi, tahtes hüüda: näe, näe! Aga keegi ei öelnud midagi. Elegantse krigi-

na saatel lookles perrooni äärde kolossaalne sinine rong, tume nagu öine taevas. Vaimustunult seirasid seda vaikusel need, kelle polnud piletit, et peale minna. Sinistes ülikondades stjuuardid astusid väärilt vagunitest välja ja saatsid härrased oma kohtadele – luksuslikesse kupeedesse, mis olid täis üllatusi. Kui tõstsid laua üles, sai sellest kraanikauss, kui tõstsid diivani üles, muutus see voodiks, samas kui õhk ruumis lõhnas piibelehtede ja lavendli järele. Ühel hetkel katkestas ootamatu raputus kõigi reisijate uudishimu kupeedes ringi uudistada ning nad vaatasid akendest välja – vihmast märg kõnnitee libises rongist mööda. Orient-Express alustas 21-tunnist reisi Pariisi. Võimalik, et nii mõnigi reisijatest, olles oma pagasi kupees panipaikadesse asetanud ja suurest aknast möödalibisevat maastikku vaadanud, küsis endalt: “Ja mida nüüd siis teha homme hommikul kella kaheksani?”

Mälusopist kerkis pinnale suur tõde – reisi protsessi mäletatakse sageli paremini kui sihtkohta. Uudistada koridoride saladuslikku elu sealpool kajutiseinu – sellest sai fantaasirikas meelelahutus. Uksed, mis avanesid ja sulgusid, sammud, hääled, jutukatked eri keeltes, millest teinekord sotti aru ei saanud. Vähehaaval tulid kõik oma kupeedest välja ja järjekordsete teenindava personali kummarduste saatel liiguti restoranide suunas. Neid oli kolm: Oriental, mille seinu kau-